

ဒီဒိုမို
ဘာသာပြန်သည်။

ဩကကြီးမား စာရေးဆရာများ
ကောင်းပြခြင်း

ဘာသာပြန်သူ အမှာ

နိုင်ငံတကာ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ပြဇာတ် ဆရာတွေနဲ့ အင်တာဗျူးကို ပဲရစ်ရီဗျူးမှာ အစဉ်တစိုက် ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ ဆီက စာပေလောက၊ စာအုပ်လောက၊ စာရေးဆရာတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဘဝ၊ သူတို့ ရှင်သန်ဖြစ်တည်ရာ နိုင်ငံရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ သမိုင်းတွေကို ကိုယ်တိုင် ဖြတ်သန်းနေရတဲ့ သူတွေရဲ့ အမြင်ကို စိတ်ဝင်စားမိလို့ ပါပဲ။ သည့်အပြင် သည် အင်တာဗျူးတွေကို နှစ်ပေါက်အောင် အချိန်ယူပြီး အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ဆုံ တည်းဖြတ်ကာ လေးလေးနက်နက် တင်ပြထားတဲ့ အတွက် တန်ဖိုးထားမိတာ လည်း ပါပါတယ်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လို ကိုလိုနီပြုခံရဖူးတဲ့ ၊ အရှေ့တိုင်း ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာတွေ လွှမ်းမိုးထားတဲ့ ၊ ပြင်ပကမ္ဘာနဲ့ အထိအတွေ့ နည်းလှပြီး ဖွံ့ဖြိုးမှု နိမ့်ကျလှတဲ့ နိုင်ငံတခုအနေနဲ့ ကမ္ဘာမှာ လက်ရှိ လွှမ်းမိုး ထားတဲ့ စာပေ အယူအဆတွေ၊ စံနှုန်းတွေကို သိဖို့ လိုသလို ကိုယ့်ရဲ့ အစဉ် အလာ ယဉ်ကျေးမှု စံနှုန်းတွေနဲ့ အဆင်ပြေပြေ ပေါင်းစပ်ဖန်တီးဖို့ လည်း လိုနေခဲ့ပါတယ်။ ဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပဲရစ်ရီဗျူး အင်တာဗျူးတွေထဲက ကျွန်တော်တို့ နဲ့ နောက်ခံဝန်းကျင်ချင်း နီးစပ်မယ့်၊ ကျွန်တော်တို့ သိထားသင့်တဲ့ စာရေးဆရာတချို့ကို ရွေးချယ် ပြန်ဆိုထားပါတယ်။

ယခု ပြန်ဆိုထားတဲ့ စာရေးဆရာ ခုနစ်ဦးမှာ နှစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့

ရဲ့ အိမ်နီးချင်း တရုတ်နဲ့ အင်ဒီးယား နွယ်ဖွားတွေ ဖြစ်ကြပြီး နှစ်ဦးလုံးက အနောက်တိုင်းမှာ ပြောင်းရွှေ့ အခြေချနေကြသူတွေပါ။ နှစ်ဦးလုံးက ဝါဒစွဲ (ကွန်မြူနစ်ဝါဒ)၊ ဘာသာစွဲ (အစ္စလာမ်အစွန်းရောက်ဝါဒ) တွေရဲ့ ရန်ကနေ လွတ်အောင် ပြေးနေရတဲ့ သူတွေပါပဲ။ ပုဂ္ဂလလူသားတယောက်ရဲ့ အသံတွေ ကွယ်ပျောက်နေတဲ့ လူ့အဖွဲ့ အစည်းတွေမှာ မနေနိုင်ကြတဲ့ သူတွေပါ။ နောက်တဦးက ဂျပန်ပြည်ဖွား စာရေးဆရာ၊ လက်ရှိလည်း ဂျပန်ပြည်မှာ နေထိုင်နေ ပင်မယ့် အနောက်တိုင်း ဆန်လှတဲ့ အရေးအသားတွေနဲ့ ယနေ့ခေတ် မော်ဒန် ဂျပန်တွေရဲ့ ဦးတည်ရာ ပျောက်ဆုံးနေကြတဲ့ အဇ္ဈတ္တကို ရေးသားနေသူပါ။ နောက်ထပ် စာရေးဆရာတယောက်ကတော့ အရှေ့တိုင်းနဲ့ အနောက်တိုင်းဆုံရာ တူရကီသား စာရေးဆရာ တယောက်ဖြစ်ပြီး အရှေ့တိုင်း မွတ်စလင် အော်တိုမန် ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ အနောက်တိုင်း မော်ဒန် ယဉ်ကျေးမှုတို့ ကို ပေါင်း စည်းဖို့ ကြိုးစားနေသူတယောက်ပါ။ ကျန်စာရေးဆရာ သုံးယောက်ကတော့ အနောက်တိုင်းလို့ ဆိုရမယ့် ဥရောပနဲ့ အမေရိကားက စာရေးဆရာ ပြဇာတ် ဆရာတွေပါ။

အမေရိကားက စာရေးဆရာကတော့ အမေရိကန် စာပေကနေ မြစ်ဖျားခံတဲ့ စုံထောက်စာပေပုံစံကို သုံးပြီး လက်ရှိစာပေ နှုန်းစံတွေကို ဖြိုချနေတဲ့ ယနေ့ ပိုစ်မော်ဒန် စာပေရဲ့ ထင်ရှားတဲ့ အိုင်ကွန် တယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တယောက်ကတော့ အီတလီသား ထင်ရှားလှတဲ့ သင်္ကေတလေ့လာမှု ပညာရှင် တယောက်ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းမှ ဝတ္ထုတွေရေးပြီး ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာ ဖြစ်လာသူပါ။ သူကတော့ ယနေ့ ခေတ်မှာ နေထိုင်ပြီး အလယ်ခေတ် (mediaeval) ကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ် ရေးသားနေတဲ့ သူပါ။ နောက်ဆုံး

တယောက်ကတော့ ကမ္ဘာကျော် အင်္ဂလိပ် မော်ဒန် ပြဇာတ်ဆရာပါ။

ဒီ စာရေးဆရာ ခုနစ်ဦးကို မြန်မာစာပေလောကမှာ အနည်းနဲ့ အများ ကြားဖူးနားဝ ရှိကြလိမ့်မယ်လို့ မြင်မိပါတယ်။ အားလုံးကလည်း လက်ရှိအချိန်ထိ သက်ရှိထင်ရှား စာပေရေးသားနေကြတဲ့ သူတွေချည်းပါပဲ။ သူတို့ ရဲ့ စာပေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမြင်တွေ၊ အတွေးတွေဟာ ယနေ့ခေတ်ကို ထင်ဟပ်နေကြဆဲ ဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ လေ့လာကြည့်ဖို့ သင့်တယ်လို့ ယုံကြည်မိပါတယ်။

အိုဟန်ပါမောက်နှင့် စကားပြောခြင်း

အိုဟန်ပါမောက်ကို ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် အစ္စတန်ဘူမြို့၌ မွေးဖွားပြီး
ထို မှာ ပဲ တောက်လျှောက်နေထိုင်ခဲ့သည် ။ သူ့မိသားစုမှာ တူရကီ
သမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်စတွင် မီးရထားလမ်းများ ဖောက်လုပ်ရာမှ
ချမ်းသာလာခဲ့ကြသည် ။ ပါမောက်အနေဖြင့်လည်း မြို့ခံလူမလိုင်များ

၏ သားသမီးများ သာ တက်ရောက်နိုင်သည့် ရောဘတ်ကောလိပ်တွင် တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့ရသည်။ ။

ထိုကျောင်းမှ အနောက်တိုင်းစတိုင် ဘာသာရေး မစွက်သည့် ပညာရေးကို သင်ကြားခဲ့ရသည်။ ။ ငယ်စဉ်က သူ့အနေနှင့် အမြင်အနုပညာကို ရူးသွပ်ခဲ့သော်လည်း ဗိသုကာပညာသင်ယူရန် ကောလိပ်တွင် စာရင်းသွင်းပြီး နောက် သူ စာရေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ။ ယခုအချိန်မှာ တော့ သူသည် တူရကီ၏ လူဖတ်အများ ဆုံး စာရေးဆရာ ဖြစ်လို့ နေခဲ့ပေပြီ။

သူ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထု Cevdet Bcy and His Sons ကို ၁၉၈၂ ခုနှစ် တွင် ပထမဆုံး ပုံနှိပ်သည်။ ။ ထို့နောက် The Silent House ကို ၁၉၈၃ တွင် လည်းကောင်း၊ The White Castle ကို ၁၉၈၅ (အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ကို ၁၉၉၁)၊ The Black Book ကို ၁၉၉၀ (၁၉၉၄)၊ The New Life ကို ၁၉၉၄ (၁၉၉၇) တွင် လည်းကောင်း ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် My Name is Red ဝတ္ထုအတွက် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဒဗ္ဗလင် စာပေဆုကို ရရှိခဲ့သည်။ ။ ထိုဝတ္ထုမှာ ဆယ့်ခြောက်ရာစု အစ္စတန်ဘူတွင် ဇာတ်အိမ်တည်ထားသည့် လျှို့ဝှက်သည်းဖို လူသတ်မှု ဝတ္ထုဖြစ်ပြီး အသံအမျိုးမျိုးဖြင့် ဇာတ်ကြောင်း ပြန်ထားသည်။ ။ ဝတ္ထုက သူ အမြဲရေးလေ့ရှိသည့် အကြောင်း အရာများ ဖြစ်သော အရှေ့နှင့် အနောက်ကို ခွဲထိုင်ထားသည့် တိုင်းပြည်တစ်ခု၏ ရှုပ်ထွေးလှသည့် အမှတ်သရုပ်၊ မွေးချင်းများကြားပြိုင်ဆိုင်မှု၊ နှစ်မျိုးနှစ်ဖုံတည်ရှိမှု၊ အလှအပနှင့် ပင်ကိုဖြစ်မှု၏ တန်ဖိုး၊ ယဉ်ကျေးမှု လွှမ်းမိုးခံရမှာ စိုးကြောက်သည့်စိတ်

စသည် တို့ ကို ရေးဖွဲ့ထားသည် ။ ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော Snow တွင် တော့ ဘာသာရေးနှင့် နိုင်ငံရေး အခြေခံဝါဒကို ချဉ်းကပ်ထားပြီး ခေတ်ပြိုင် တူရကီတွင် နိုင်ငံရေး အစွန်းရောက်မှုကို ရင်ဆိုင်ပြီး ရေးသားထားသည့် သူ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထုလည်း ဖြစ်သည် ။ ထိုဝတ္ထုက သူ၏ အပြင်လူ (outsider) တယောက်အမြင်ကို ပိုခိုင်မာစေခဲ့ပြီး သူ၏ အယူအဆကြောင့် သူ့မိသားစုဝင် များကြား နှစ်အုပ်စုကွဲစေခဲ့သည် ။ ပါမောက်၏ လတ်တလော ထွက်ရှိထားသည့် Istanbul ; Memories and the City (၂၀၀၃ / ၂၀၀၅) တွင် မူ သူ၏ ကလေး ဘဝနှင့် လူငယ်ဘဝ ရုပ်ပုံလွှာ နှစ်ခုနှင့် သူ ကြီးပြင်းခဲ့ရာ ဒေသအကြောင်း ရေးဖွဲ့ ထားသည် ။

အင်တာဗျူးအတွက် အိုဟန်ပါမောက်နှင့် လန်ဒန်တွင် လူချင်း နှစ်ကြိမ်တွေ့ဆုံပြီး ကြားတွင် စာပေးစာယူများ ဖြင့်သာ အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ခဲ့သည် ။ ပထမအကြိမ် တွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့သည် က Snow ဝတ္ထုကို ဗြိတိန်တွင် ထုတ်ဝေပြီးစ ၂၀၀၄ မေလတွင် ဖြစ်သည် ။ တွေ့ဆုံပွဲအတွက် အထူးခန်း တခန်းကို ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့သည် ။ အခန်းက စူးရှရှုမီးလုံးများ တပ်ဆင်ထားပြီး ဟိုတယ်အောက်ထပ်ရှိ ကော်ပိုရိတ် ကွက်လပ်မှ ဆူညံလှသည့် လေအေးပေးစက်အသံများ ကြားနေခဲ့ရသည် ။ မိုးပြာရောင် ရုပ်အင်္ကျီပေါ် အနက်ရောင် ဂျက်ကတ်ကို ထပ်ပြီး အနက်ရောင် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပါမောက်က ရောက်ရောက်ချင်း ကျုပ်တို့ တော့ ဒီမှာ ဆက်နေရင်သေမှာ ပဲ၊ သေရင်တောင် ဘယ်သူမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး ဟု ဆိုကာ ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းမ၏ တိတ်ဆိတ်သော ထောင့်တနေရာကိုရွှေ့ကြသည် ။ အဲဒီမှာ စကားပြောကြတာ သုံးနာရီခန့်ကြာသည် ။ ကြားထဲတွင် ကော်ဖီနှင့် ကြက်သား ဆင်းဒဝစ်

စားကြသည့် ခဏသာ နားဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

၂၀၀၅ ဧပြီတွင် Istanbul ထုတ်ဝေဖို့ ကိစ္စနှင့် ပါမောက် လန်ဒန်သို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။ ကျွန်တော်တို့ အရင်ထိုင်ခဲ့သည့် ဟိုတယ်ထောင့်နေရာ လေးမှာ ပဲ နှစ်နာရီခန့် စကားပြောဖြစ်ခဲ့သည် ။ ကနဦးတွင် သူ့မှာ စိတ်အရမ်း ဖိစီးနေပုံရသည် ။ ဒါကလည်း အကြောင်းရှိသည် ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လ၊ ဆွစ်ဇာလန် သတင်းစာ Der Tages - Anzeiger နှင့် တွေ့ဆုံရာတွင် သူက တူရကီနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကုန်သွယ်သောင်းနှင့် အာမေးနီးယန်း တသန်းခန့် ဤမြေပေါ်တွင် အသတ်ခံခဲ့ရသော်လည်း ဘယ်သူမှ မပြောရဲကြဟု ဖွင့်ဟခဲ့သည် ။ တူရကီ အစိုးရက ၁၉၁၅ မျိုး ဖြုတ်သတ်ဖြတ်မှုကို အကြောက်အကန် ငြင်းဆိုပြီး ဖြစ်ပွားနေဆဲ ကုန်တို့ နှင့် ပြဿနာကို ထုတ်ဖော်မဆွေးနွေးဖို့ ဥပဒေ ထုတ်ပြန်ထားခဲ့သည် ။ ပါမောက်အနေဖြင့် ဤအငြင်းပွားဖွယ် ကိစ္စကို စာမျက်နှာပေါ်မတင်ပဲ ကြာလျှင်မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း ဩဂုတ်လတွင် ဆွစ်သတင်းစာ၌ သူ၏ မှတ်ချက်ပါလာခဲ့သည် ။ သည့်အတွက် သူ့မှာ တူရကီ၏ အမှတ်သရုပ်ကို လူသိရှင်ကြား ဖော်ကားသည် ဆိုပြီး တရားစွဲခံရသည် ။

အမှုက ထောင်သုံးနှစ်အထိ ကျနိုင်သည် ။ နိုင်ငံတကာ စာနယ်ဇင်း အသိုင်းအဝိုင်းက သူ့အမှုကို အသနားခံပေးကြသည် ။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ PEN အဖွဲ့နှင့်၊ ဥရောပ ပါလီမန် အဖွဲ့ဝင် အစိုးရများကလည်း တူရကီ အစိုးရကို အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ကြသည် ။ သို့သော်လည်း နိုဝင်ဘာလလယ် ဤမဂ္ဂဇင်း ပုံနှိပ်သည့် အချိန်ထိ ပါမောက်မှာ အမှုကို ရင်ဆိုင်နေရဆဲပင်။

မေး - အခုလို အင်တာဗျူးလုပ်ရတာ ဘယ်လိုများ ခံစားရလဲ။

ပါမောက္ခ - တခါတရံတော့ စိတ်ပူမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျုပ်ကအဓိပ္ပာယ် မရှိ၊ အကျိုးမရှိတဲ့ မေးခွန်းတချို့ကို မိုက်မိုက်မဲမဲ ဖြေမိတတ်လို့ ။ အင်္ဂလိပ်လိုတင်မကဘူး။ တူရကီလို ဖြေလည်း မထူးဘူး။ ကျုပ်က တူရကီ စကားပြော ညံ့ဖျင်းလှပြီး ပါးစပ်က လုံးဝ မိုက်မဲလှတဲ့ ဝါကျတွေ ထွက်သွားတတ်တယ်။ တူရကီမှာ ကျုပ်ရေးတဲ့ စာအုပ်တွေထက် ကျုပ်ရဲ့ အင်တာဗျူးတွေကိုပိုပြီး တိုက်ခိုက်တက်ကြွတယ်။ တကယ်တော့ ဒီမှာ (တူရကီ) နိုင်ငံရေး စကားစစ်ထိုးမှု ကျွမ်းကျင်တဲ့ သူတွေ၊ သတင်းစာ ကော်လံစားတွေက ဝတ္ထုမဖတ်ကြပါဘူး။

မေး - ဆရာ စာအုပ်တွေကို ယေဘုယျအားဖြင့် ဥရောပနဲ့ အမေရိကားက အပြုသဘော တုံ့ပြန်ကြတယ်။ တူရကီက ဝေဖန်ရေး ဆရာ တွေကကော ဘယ်လိုလက်ခံကြသလဲ။

ပါမောက္ခ - ခေတ်ကောင်းတွေ လွန်လာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော့် ကနဦး စာအုပ်တွေ ထုတ်စဉ်ကာလက အရင်မျိုးဆက်စာရေးဆရာတွေ မှေးမှ့ ဝှန် လာတဲ့ အချိန်လေ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို စာရေးဆရာ အသစ်လေးအနေနဲ့ ကြိုဆိုကြတာပေါ့။

မေး - အရင်မျိုးဆက် ဆိုတာကို ဆရာစိတ်ထဲ ဘယ်လိုအမြင်နဲ့ ပြောတာပါလဲ။

ပါမောက္ခ - (အရင်မျိုးဆက်ဆိုတာက) စာပေဆိုတာ ကျင့်ဝတ်ရေးရာနဲ့ နိုင်ငံရေးအတွက် အကျိုးပြုရမယ့် အရာပဲ။ စာရေးဆရာဆိုတာ လူမှုရေး တာဝန်ရှိတယ်လို့ ခံယူထားတဲ့ သူတွေပေါ့။ သူတို့ တွေက ရိုးရိုး သရုပ်မှန်ဝါဒီတွေပဲ။ စမ်းသပ်ရေးသားကြသူတွေ မဟုတ်ဘူး ။ နိုင်ငံအများ အပြားက သနားစရာ စာရေးဆရာတွေ လိုပဲ သူတို့ ဟာ သူတို့ နိုင်ငံအတွက် အကျိုးပြုဖို့ ကြိုးစားရင်းနဲ့ သူတို့ ရဲ့ အရည်အချင်းတွေကို ဖြန့်တီးခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်က သူတို့လို မဖြစ်ချင်ဘူး။ အကြောင်းကတော့ ငယ်ငယ် တည်းက ကျုပ်က ဖော့ကနာတို့ ၊ ဗာဂျီးနီးယား ဝုဇ်တို့ ၊ (မာစယ်) ပရစ် တို့ ကို ကြိုက်ခဲ့တာကိုး။ ကျုပ်ဘဝမှာ ဆိုရှယ်လစ်သရုပ်မှန်သမားတွေ ဖြစ်တဲ့ စတိန်းဘတ်တို့ ဂေါ်ကီတို့ ကို ဘယ်တုန်းကမှ မနှစ်ခြိုက်ခဲ့ဘူး။ ခြောက်ဆယ် ခုနစ်ဆယ် ကာလတွေတုန်းက ထွက်ပေါ်ခဲ့တဲ့ စာပေတွေဟာ ခေတ်နဲ့ ပြတ်ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ကို မျိုးဆက်သစ်စာရေးဆရာ အနေနဲ့ ကြိုဆိုကြတာပေါ့။ ၉၀ ပြည့် နှစ်တွေ အလယ်လောက်မှာ ကျုပ်စာအုပ်တွေကို တူရကီ စာပေလောကမှာ ဘယ်သူမှ အိပ်မက်တောင် မမက်ဖူးတဲ့ ပမာဏနဲ့ ရောင်းခဲ့ရပြီးနောက် တူရကီ စာပေလောကနဲ့ ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ကျုပ်ရဲ့ ပျားရည်ဆမ်းကာလဟာ ကုန်လွန်လို့ သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ဝေဖန်ရေး အသိုင်းအဝိုင်းက ကျုပ်စာအုပ်ထဲက အကြောင်းအရာတွေထက် ကျုပ်စာအုပ်တွေရဲ့ ရောင်းအားကိုပဲ ပိုအာရုံစိုက်ကြပါတော့တယ်။ အခုတော့ ကံမကောင်းလှစွာပဲ ကျုပ်မှာ

နိုင်ငံရေး မှတ်ချက်တချို့ကြောင့် နာမည်ပျက်ဖို့ ကြုံလာရပြန်ပြီ။ အဲဒီ
မှတ်ချက်တွေ အများ စုက နိုင်ငံတကာ အင်တာဗျူးတွေ ဆုံခန်းတွေနဲ့
တူရကီဂျာနယ်လစ် အချို့ရဲ့ ကျုပ်ကို နိုင်ငံရေးအမိုက်အမဲ
တယောက်ဖြစ်စေဖို့ အရှက်မရှိ လီဆယ်လုပ်ကြံရေးသားချက်တွေပါပဲ။

မေး - ဒီအတွက် ဆရာရဲ့ ကျော်ကြားမှုကို
ထိခိုက်လာတာမျိုးရှိလား။

ပါမောက္ခ - ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရောင်းစံချိန်တွေနဲ့ နိုင်ငံရေး
မှတ်ချက်တွေအတွက် ဒဏ်ခတ်မှုတမျိုးပဲလို့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ
ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျုပ် ဒါကို ဆက်ပြီး
မပြောချင်ဘူး။ မဟုတ်ရင် မလုံမလဲဖြစ်လို့ ပြောသလို ဖြစ်နေ မယ်။
ဒီကိစ္စ တခုလုံးကို ကျုပ် မှားယွင်းပြောဆိုမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

မေး - ဆရာ စာကို ဘယ်မှာ ရေးလေ့ရှိသလဲ။

ပါမောက္ခ - ကျွန်တော် အမြဲ တွေးမိတာလေးတခု ပြောပြမယ်။
ခင်ဗျား စာရေးတဲ့ နေရာဟာ ခင်ဗျား အမြဲအိပ်တဲ့ နေရာ၊ ခင်ဗျား
အဖော်နဲ့ အတူနေထိုင်တဲ့ နေရာနဲ့ သီးခြားစီ ဖြစ်သင့်တယ်။
အိမ်ဗဟိရတွေနဲ့ အသေးစိတ် ကိစ္စတွေက ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်
စိတ်ကူးဉာဏ်ကို ပျောက်ဆုံးစေနိုင်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက
အရူးအမူး ရေးချင်တဲ့ စိတ်ကလေးကို သတ်ပစ်လေ့ရှိတယ်။ နိစ္စရူဝ
အိမ်အလုပ်တွေက တခြားကမ္ဘာလောက တခုမှာ စိတ်ကူးဉာဏ်
ကွန့်မြူးဖို့ ဆိုတဲ့ အာသီသစိတ်ကလေးကိုတောင် ဖျော့မှို န်သွား

စေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ နှစ်အတော်ကြာတည်းက ကျွန်တော်က စာရေးဖို့
ရုံးခန်းလေးဖြစ်ဖြစ် ဒါမှ မဟုတ် အိမ်အပြင်မှာ အလုပ် လုပ်နိုင်တဲ့
နေရာလေးဖြစ်ဖြစ် အမြဲဖန်တီးထားတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ
ကျွန်တော်နေတဲ့ အထပ်အပြင် တခြား အထပ် တထပ်
အမြဲစီစဉ်ထားတယ်။ တခါက ကျုပ် အရင်မိန်းမ
ကို လံ ဘီ ယာ တ ကွာ သို့ လံ မှာ ပါရဂူဘွဲ့ယူဖို့ လေ့လာနေတဲ့
အတောအတွင်း အမေရိကမှာ လအနည်းငယ်လောက် နေခဲ့ဖူးတယ်။
ကျုပ်တို့ မှာ အိမ်ထောင်သည် ကျောင်းသားတွေ အတွက် ပေးထားတဲ့
အခန်းကျဉ်းလေးမှာ အတော်လေး ကျပ်ကျပ်သိပ်သိပ် နေရတယ်။
ဒီတော့ ကျုပ်မှာ အိပ်တဲ့ နေရာမှာ ပဲ စာရေးရတယ်။ ဒီတော့
ပတ်ပတ်လည်မှာ မိသားစု အမှတ်ရစရာ တွေက ပြည့်လို့ နေတာပေါ့။
ကျုပ် မှာ ဒီအတွက် စိတ်မချမ်းသာ ဘူး။ မနက်ဆို မိန်းမကို အ
လုပ်သွားတော့မယ့်လူလို ဂွတ်ဘိုင် လို့ အမြဲ နှုတ်ဆက်တယ်။ ပြီးရင်
အိမ်ကထွက်၊ လမ်းနည်းနည်း လောက်လျှောက်၊ ပြီးရင် ရုံးက
ပြန်လာတဲ့ လူလိုမျိုး အိမ်ကိုပြန် လာတတ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့
ဆယ်နှစ်လောက်က ဘော့စ်ပိုရပ်မှာ အခန်းတခန်း ရှာလို့ ရတယ်။
အခန်းက မြို့ဟောင်းကြီး တခုလုံး ကို စီးမြင်နေရတယ်။
ကျုပ်ထင်တယ်၊ အဲဒီနေရာကနေ အစ္စတန်ဘူရဲ့ အကောင်းဆုံး ရှုခင်းကို
မြင်နေရတယ်လို့ ထင်မိ တယ်။ နေ့တိုင်းပဲ အဲဒီမှာ ပျမ်းမျှခြင်း တနေ့
ဆယ်နာရီလောက်

နေတတ်တယ်။

မေး - တနေ့ ဆယ်နာရီ ဟုတ်လား။

ပါမောက် - ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်က အလုပ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်

လုပ်တတ်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ရတာ ကြိုက်တယ်။ လူတွေကတော့ ကျုပ်ကို ရည်မှန်းချက်ကြီးတယ်လို့ ပြောလေ့ရှိကြတယ်။ သူတို့ ပြောတာလည်း မှန်သင့်သလောက် မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ကျုပ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို မြတ်နိုးတယ်။ စာရေးစားပွဲမှာ ထိုင်နေရတာ ကလေးတယောက် အရုပ်တွေနဲ့ ကစားနေရ သလိုပဲ။ တကယ်တော့ ဒါက အလုပ်လုပ်နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း ပျော်စရာကောင်းပြီး ကစားပွဲတခုလိုလည်း ဖြစ်နေတယ်။

မေး- Snow ဝတ္ထုထဲမှာ ဆရာရဲ့ နာမည်နဲ့ တူတဲ့ အိုဟမ်က သူ့ကိုယ် သူ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အဲဒီမှာ အမြဲထိုင်နေတတ်တဲ့ စာရေး တယောက်အဖြစ် သရုပ်ဖော်ထားတယ်။ ဆရာအနေနဲ့ စာရေးရာမှာ အဲဒီလို စည်းကမ်းလုပ်ထားလေ့ရှိလား။

ပါ မော က် - ကျွန်တော်နားလည်ထားတာကတော့ ဝတ္ထုရေးဆရာဆိုတာ စာရေး အလုပ်သဘာဝနဲ့ ဆင်တယ်။ တူရကီမှာ အရမ်းတန်ဖိုးထားတဲ့ ကဗျာဆရာတွေနဲ့ တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ ကဗျာဆရာ တယောက်ဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျော်ကြားလေးစား ခံရပြီသာမှတ်။ အော်တိုမန် ဆူလတန်တွေ၊ နိုင်ငံရေး သုခမိန်တွေ အတော်များများက ကဗျာဆရာတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့အခုခေတ်နားလည်ထားတဲ့ ကဗျာဆရာမျိုးတွေတော့ မဟုတ်ဘူး ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ရာနဲ့ ချီတုန်း က ကဗျာရေးတယ် ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပညာတတ် တယောက်အဖြစ် တည်ဆောက်ယူနေတာပဲ။ လူအများ စုက သူတို့ ကဗျာတွေရဲ့ လက်ရေးစာမူတွေကို သလွန်ညောင်စောင်းတွေမှာ သိမ်းလေ့ရှိတယ်။

ဒါကြောင့် အော်တိုမန်ကဗျာတွေကို သလွန်ညောင်စောင်း ကဗျာတွေလို့
ခေါ်ကြတာပဲ။ အော်တိုမန် နိုင်ငံရေးသုခမိန် တဝက်လောက်က
ဒီကဗျာတွေကို ရေးခဲ့ကြ တယ်။ ဒီကဗျာတွေက တင်းကျပ်တဲ့
စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း၊ ဖွဲ့ ထုံး စပ်ထုံးတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးခက်ခဲ ပညာပါလှစွာ
ရေးရပါတယ်။ သိပ်ကို ထုံးမီစံကျနဲ့ မရိုးနိုင်အောင် ထပ်တလဲလဲ
စပ်ဆိုနေကြ တဲ့ ကဗျာတွေပါ။ အနောက်တိုင်း အတွေးအခေါ်တွေ
တူရကီ ကို စိမ့်ဝင်လာတဲ့ အခါမှာ တော့ ဒီအစဉ်အလာက ကဗျာဆရာ
ဆိုတာ အမှန်တရားကို ပြင်းပြစွာ ရှာဖွေနေတဲ့ သူဆိုတဲ့ ရိုမန်တစ်နဲ့
မော်ဒန် အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်လို့ သွားခဲ့ ပါတယ်။ ဒီတော့
ကဗျာဆရာရဲ့ ခမ်းနားကြီးကျယ်မှုကို ပိုလို့ တောင်
မြင့်မားလာစေပါသေးတယ်။ တဖက်မှာ တော့ ဝတ္ထုရေး ဆရာ ဆိုတာ
စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ခရီးရှည်ကြီးကို နှေးကွေးစွာ သွားနေရတဲ့
ပုရွက်ဆိတ်တကောင်လိုပါပဲ။ ဝတ္ထုရေးဆရာကိုတော့ အရိုင်းဆန်၊
ရိုမန်တစ်ဆန်တဲ့ သူလို့ မြင်တာထက် သူ့ရဲ့ စိတ်ရှည်ခွဲသန်မှုကိုပဲ
အထင်ကြီး လေးစားကြပါတယ်။

မေး - ဆရာ ကဗျာတွေ ရေးဖူးပါသလား။

ပါမောက် - ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီလိုမျိုး မကြာခဏ အမေးခံရတယ်။
ကျုပ် ဆယ့်ရှစ်နှစ်သားလောက်က ကဗျာတွေ ရေးခဲ့တယ်။ တချို့
ကဗျာတွေကို တူရကီဘာသာနဲ့ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့တယ်။ ဒီနောက်တော့
ကျုပ် ကဗျာမရေးတော့ဘူး။ အကြောင်းကတော့ ကဗျာ ဆရာဆိုတာ
ဘုရားသခင်ရဲ့ စကားကို တဆင့်ပြောကြားရတဲ့ သူပဲဆိုတာ
သဘောပေါက်လာမိလို့ ပဲ။ ခင်ဗျားဟာ ကဗျာရဲ့ ပိုင်စိုးမှုကို ခံရမယ်။

ကျုပ်လည်း ကိုယ့်လက်ကိုယ် ကဗျာဆရာ ဖြစ်ဖို့ သွေးခွဲဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်က ကျုပ်ကို ဘာမှ မပြောဘူးဆိုတာ တချိန်မှာ တော့ နားလည်လာမိတယ်။ ကျုပ်လည်း ဒီအတွက် ဝမ်းနည်းမိတယ်။ ပြီးတော့ တွေးကြည့်တယ်။ ဘုရားဟာ ငါက တဆင့် စကားပြောမယ်ဆို သူဘာများ ပြောမလဲပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ အဖြေရှာဖို့ ကျုပ်လည်း အထူး ဂရုတစိုက်နဲ့ ဖြည်းဖြည်း ဆေးဆေးပဲ စရေးနေမိတော့တယ်။ ဒါက စကားပြေ ရေးနည်းပဲ။ ဝတ္ထုရေးနည်းပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်မှာ စာရေးတယောက် လို မနားတမ်းလုပ်ရတယ်။ တခြားစာရေး ဆရာတွေအဖို့ တော့ ဒီလို ပြောလိုက်လို့ စော်ကားတယ်လို့ များ ထင်ကြမလားမသိ။ ဒါပေမဲ့ကျုပ်ကတော့လက်ခံတယ်။ ကျုပ်မှာ စာရေးတယောက်လို အလုပ်လုပ်ရတယ်။

မေး - ရေးတာကြာလာတဲ့ အခါ စကားပြေရေးရတာ ပိုလွယ်ကူလာတယ်လို့ ပြောနိုင်မလား။

ပါမောက် - ကံမကောင်းတာက အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ဘူး။ တခါတရံများ ကျုပ် ဇာတ်ကောင်ကို အခန်းထဲ ဝင်သွားစေချင်ပေမယ့် ကျုပ် မှာ သူ့ကို ဝင်သွားအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမှန်းမသိဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ပိုပြီး ယုံကြည်မှု ရှိလာတယ်လို့ ပြောနိုင်ပေမယ့် အဲဒါကလည်း သိပ်တော့ ကောင်းလှတာ မဟုတ်ဘူး ။ အကြောင်းကတော့ ခင်ဗျားဟာထပ်ပြီး မစမ်းသပ်တော့ဘူး။ ကလောင် ဖျား မှာ ပေါ်လာတာတွေပဲ ချရေးမိတော့တာကိုး။ ကျုပ် ဝတ္ထုရေးလာတာ အနှစ်သုံးဆယ် ရှိပြီဆိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး တိုးတက်လာတယ်လို့ တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြင်သင့်တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့လည်း အခုထိကိုပဲ လက်စမသတ်နိုင်ဘဲ တိုးလို့ တန်း လန်းနဲ့ ရပ်လိုက်ရတာတွေ ရှိနေဆဲပဲ။ ဇာတ်ကောင်က အခန်းထဲ မဝင်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်လည်း ဘယ်လို လုပ်ပေးရမှန်း မသိဘူး။ ဒါတောင် အနှစ်သုံးဆယ် ရှိပြီနော်၊ စာရေးတာ။ ကျုပ်အတွက်တော့ စာအုပ်တအုပ်ကို အခန်းခွဲတာ သိပ်အရေး ကြီးတယ်။ ကျုပ် ဝတ္ထုတအုပ်ရေးတဲ့ အခါ အများအားဖြင့် ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်လုံးကို ကြိုပြီးသိပြီးရင် အခန်းတွေ စခွဲတယ်။ အခန်း တခန်းချင်းစီမှာ ဘာတွေထည့်မလဲဆိုတဲ့ အသေးစိတ်တွေ ပြီးမှ စဉ်းစားတယ်။ စာရေးရင်းနဲ့ ထစ်နေရင် ကျုပ်အတွက် ရေးလို့ ကောင်းမယ့်အခန်းကို ဆက်ရေးတယ်။ ကျုပ်က အခန်း တစ်က နေ ငါးကို ကူးချင်ကူးတယ်။ ဒါမှ ရေးလို့ မကောင်းရင် အခန်း ဆယ့်ငါးကို ကူးပြီး အဲဒီကနေ ဆက်ရေးချင် ရေးတတ်တာမျိုး။

မေး - ဆရာအနေနဲ့ တအုပ်လုံးကို ကြိုပြီး နေရာချပြီးသားလို့ ဆိုလိုချင်တာလား။

ပါမောက္ခ - အကုန်လုံးပဲ။ ဥပမာ My name is Red မှာ ဆိုဇာတ်ကောင်တွေက အများကြီး။ ကျုပ်က သူတို့ တယောက်ချင်းစီကို သက်ဆိုင်ရာ အခန်းတွေ ခွဲချထားပေးတယ်။ ရေးနေရင်းနဲ့ အဲဒီ ဇာတ်ကောင် နေရာကနေ ဆက်ရေးချင်နေသေးတာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒီတော့ Shekure ရှိကူးရီရဲ့ အခန်းတခန်း ကျုပ်ပြီးသွားတဲ့ အခါ အခန်းခုနစ်ပဲ ထားပါတော့၊ သူမ ပါတဲ့ အခန်း ဆယ့်တစ်ကို ကျုပ်က ကျော်ပြီး ဆက်ရေးတတ်တယ်။ ကျုပ်က ရှိကူးရီ လုပ်နေရတာ ပျော်တာကိုး။ တခန်းက တခန်း၊ လူတယောက်ကနေ

တယောက်ကို ကူးနေရတာ စိတ်ပျက်စရာပဲ။ ဒါပေမဲ့
နောက်ဆုံးအခန်းကိုတော့ ကျုပ်က နောက်ဆုံးမှ ရေးတယ်။
အဲဒါကတော့ ပုံသေနည်းပဲ။ ကျုပ်က ဘယ်လိုမျိုး
အဆုံးသတ်ရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားပြီး တယောက်တည်း
ဆော့ကစားချင်တယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ တကြိမ်ပဲ အဆုံးသတ်လို့ ရမယ်။
အဆုံးမသတ် မချင်းတော့ ရှေ့ပိုင်းအခန်းတွေကို နားလိုက်
ပြန်ရေးလိုက်ပဲ။

မေး - ဆရာ စာရေးနေစဉ်ကာလမှာ ဆရာ့စာတွေကို ဖတ်ပေးတဲ့ သူ
ရှိလား။

ပါမောက္ခ- ကျုပ်က ကျုပ်ဘဝကို မျှဝေထားတဲ့ သူကို အမြဲ
စာဖတ်ပြတယ်။ သူက ထပ်ပြီး ပြပါဦး၊ ဒီနေ့ရေးထားတာထပ်ပြီး
ပြပါဦးဆိုရင် ကျုပ်အတွက် အားဆေးတခွက်ပဲ။ ဒါက စာရေးဖို့
လိုအပ်တဲ့ တွန်းအားကို ပေးရုံတင်မကဘူး။ အမေ၊ အဖေက ကျောကို
ပုတ်ပြီး ကောင်းလိုက်တာလို့ အားပေးနေသလိုပဲ။ တခါတရံသူက များ
အားတော့နာပါရဲ့ ၊ ကျွန်မ ဆိုရင်တော့ ဒါကို ဝယ်ဖတ်မှာ မဟုတ်
ပါဘူးလို့ ပြောလိမ့်မယ်။ ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့
အဲဒီလိုခလေးလေးကို သဘောကျတယ်။ ကျွန်တော် စံထားတဲ့
သောမတ်မန်းကို အမြဲ အမှတ်ရတယ်။ သူက ကလေး ခြောက်
ယောက်နဲ့ သူမိန်းမ အပါအဝင် မိသားစုလုံးကို ခေါ်ပြီး
ဖတ်ပြလေ့ရှိတယ်။ ကျုပ်က ဒါမျိုးကို သဘောကျတယ်။ ဖေဖေ
ပုံပြောနေသည် ပေါ့။

မေး - ဆရာငယ်စဉ်က ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်။
ဘယ်အချိန်ကများ ပန်းချီအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးခြင်းကို စာရေးခြင်းအပေါ်
စွဲလမ်းမှုနဲ့ အစားထိုးခဲ့တာလဲ။

ပါမောက္ခ - အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက်ကပါ။ ကျုပ်က အသက်
ခုနစ်နှစ်ကတည်းက ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ အိမ်ကလည်း
သဘောတူတယ်။ သူတို့ က ကျုပ်ကို နာမည်ကြီး ပန်းချီဆရာ
တယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ထင်ခဲ့ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ခေါင်းထဲမှာ
တခုခုတော့ မှားနေတာ သိလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ပန်းချီဆွဲတာကိုရပ်ပြီး
ကျုပ်ရဲ့ ပထမဆုံးဝတ္ထုကို ရေးဖြစ်ခဲ့တာ

မေး - တခုခု လွဲနေတာ ဟုတ်လား။

ပါမောက္ခ - ဟုတ်တယ် ကျုပ်မှာ ဘာကြောင့်ဒီလို လုပ်ခဲ့တာပါဆိုတဲ့
ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းမရှိခဲ့ဘူး။ တလောက အစ္စတန်ဘူဆိုတဲ့ စာအုပ်
တအုပ် ထွက်တယ်။ အဲဒီစာအုပ်ရဲ့ တဝက်လောက်က အဲဒီ
အချိန်မတိုင်ခင် ကာလရဲ့ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိပဲ။ ကျန်တဝက် ကတော့
အစ္စတန်ဘူအကြောင်း အက်ဆေးပေါ့။ တိတိကျကျ ပြောရရင်
အစ္စတန်ဘူကို ကလေးတယောက် မြင်တဲ့ အမြင်ပေါ့။ ဒီစာအုပ်က
မြို့တမြို့ရဲ့ ပုံရိပ်တွေ၊ ရှုခင်းတွေ၊ အငွေ့အသက်တွေကို ပြန်လည်
တွေးတောထားတဲ့ ကလေးတယောက်ရဲ့ ဒီမြို့ အပေါ် အမြင်နဲ့
ကလေးတယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပေါင်းစပ်ထားတာပါ။
စာအုပ်ရဲ့ နောက်ဆုံးစာကြောင်းကို ဖတ်ကြည့်ပါလား။ ကျွန်တော်
ပန်းချီဆရာ မဖြစ်ချင်တော့ဘူး။ စာရေးဆရာပဲ လုပ်တော့မယ်လို့
ကျုပ်က ပြောထားတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းပြချက်တော့

မပေးထားဘူး။ တအုပ်လုံး ဖတ်ကြည့်ရင်တော့ တစုံတရာ ရှင်းပြနိုင်မလား မသိဘူး။

မေး - ဆရာရဲ့ မိသားစုကကော ဒီဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် ပျော်နိုင်ကြသလား။

ပါမောက္ခ - ကျုပ်အမေက စိတ်မကောင်းဘူး။ အဖေကတော့ ပိုပြီး နားလည်ပေးနိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်ဆို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ငယ်စဉ်က ကဗျာဆရာ ဖြစ်ချင်ခဲ့တာကိုး။ ဗာလေကိုတောင် တူရကီလို ပြန်ခဲ့သေးတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ အထက်တန်းလွှာက ပိုင်းပြီး လှောင်ပြောင်ကြတာနဲ့ ပဲ နောက်ဆုံးတော့ စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်လေ။

မေး - ဆရာ မိသားစုက ဆရာ့ကို ပန်းချီဆရာ အဖြစ်တော့ လက်ခံပြီး ဝတ္ထုရေးဆရာ အဖြစ်တော့ လက်မခံကြဘူးနော်။

ပါမောက္ခ - ဟုတ်တယ်။ ဘာကြောင့်ဆို သူတို့ က ကျုပ်ကို အချိန်ပြည့် ပန်းချီဆွဲတဲ့ သူ တယောက် ဖြစ်လာမယ်လို့ မထင်ကြဘူးလေ။ မိသားစုက မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာတွေချည်းပဲ။ ကျုပ် အဖိုးဆို ရထားလမ်းတွေ ဖောက်ပြီး ပိုက်ဆံတအားချမ်းသာလာခဲ့တာပေါ့။ ကျုပ်အဖေနဲ့ ဦးလေးတွေလက်ထက်မှာ စီးပွားကျတယ်ဆိုပေ မယ့်လည်း အစွတန်ဘူ နည်းပညာ တက္ကသိုလ်ကိုတော့ ထားနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကိုလည်း အဲဒီကို လွှတ်ဖို့ မျှော်လင့်ထားကြတယ်။ ကျုပ်ကလည်း သွားပါမယ်လို့ ပြောထားပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ မိသားစုထဲမှာ ပန်းချီဝါသနာပါတော့ သူတို့

က ကျုပ်ကို ဗီသုကာ သမား ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မှတ်ယူထားကြတယ်။
ဒါက မိသား တစ်စုလုံးအတွက် ကျေနပ်စရာပဲလို့ ထင်ရတယ်။
ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်လည်း အဲဒီ တက္ကသိုလ်ကို သွားတက်တယ်။ ဒါပေမဲ့
တက်ရင်းတန်းလန်းနဲ့ ကျုပ်က ပန်းချီဆွဲတာကို ရပ်ပြီး ဝတ္ထုတွေ
စရေးတယ်။

မေး - အဲဒီလို ရုပ်တရက် ထွက်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ခေါင်းထဲမှာ
ပထမဆုံး ဝတ္ထုက သန္ဓေတည်နေခဲ့ပြီလား။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီလို ဆုံးဖြတ်
လိုက်တာလား။

ပါမောက္ခ - ကျုပ် မှတ်မိသလောက်ကတော့ ကျုပ်က ဘာရေးရမှန်း
မသိခင်ကတည်းက ဝတ္ထုရေးဆရာ ဖြစ်ချင်နေခဲ့တာ။ တကယ်တမ်း
ရေးတော့လည်း ကျုပ်မှာ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လောက် တိုးလိုးတန်းလန်းနဲ့
ရပ်ခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်မှာ မှတ်စုစာအုပ်တွေ ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
ခြောက်လလောက် အကြာမှာ တော့ Cevdet Bey and His Sons ဆိုပြီး
ဖြစ်လာမယ့်စာအုပ်ကို စရေးဖြစ်တယ်။

မေး - အဲဒါက အင်္ဂလိပ်လို မပြန်ဖြစ်ဘူးနော်။

ပါမောက္ခ - တကယ်တော့ အဲဒီ ဝတ္ထုက မိသားစု ဇာတ်လမ်းပါ။
Forsyte Saga တို့ တောမတ်မန်း (Thomas Mann) ရဲ့
Buddenbrooks တို့လိုပါပဲ။ အဲဒီ ဝတ္ထုရေးပြီး သိပ်မကြာဘူး ကျုပ်မှာ
ဆယ့်ကိုး ရာစု ပုံစံ ခေတ်ဟောင်း စတိုင်ဝတ္ထုမျိုး ရေးမိလေခြင်းဆိုပြီး
နောင်တရမိတယ်။ နောင်တရရတဲ့ အကြောင်းကလည်း ကျုပ် အသက်

နှစ်ဆယ့်ငါး နှစ်ဆယ့်ခြောက်လောက်မှာ ကျုပ်ကိုယ် ကျုပ် မော်ဒန် စာရေးဆရာတယောက် ဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာကိုး။ ကျုပ်အသက် သုံးဆယ်၊ စာအုပ်ကို နောက်ဆုံး ထုတ်ဝေဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာ တော့ ကျုပ်အရေးအသားတွေက ပိုပြီး စမ်းသပ်တီထွင်မှုတွေ ကဲလာခဲ့တယ်။။

မေး - ဆရာအနေနဲ့ ပိုပြီး မော်ဒန် ဖြစ်ချင်တယ်။ စမ်းသပ်ချင်တယ် ဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ပုံစံမျိုးကို မျှော်လင့်ထားလို့လဲ။

ပါမောက္ခ - အဲဒီ အချိန်မှာ ကျုပ်အတွက် ကြီးကျယ်လှတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတွေက တော်စတွိုင်းတို့ ၊ ဒေါ်စတိုယက်စကီးတို့ ၊ စတန်ဒေါ့တို့ ၊ သောမတ်မန်းတို့ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ ဟီးရိုးတွေက ဗာဂျီး နီးယား ဝုဇ်တို့ ၊ ဝီလီယံဖော့ကနာတို့ ဖြစ်လာကြတယ်။ မကသေးဘူး၊ မာစယ် (ပရပ်စ်) တို့ နာဘိုကော့ဗ်တို့ ကိုလည်း စာရင်းထဲ ထည့်ရဦးမယ်။

မေး - The New Life ရဲ့ အဖွင့်စာကြောင်းမှာ တနေ့တွင် စာအုပ် တအုပ်ကို ဖတ်မိရာမှ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတခုလုံး လုံးဝ ဥသံပြောင်း လဲသွားခဲ့သည် လို့ ရေးထားပါတယ်။ ဆရာအပေါ် ဒီလို ပြောင်းလဲ စေခဲ့တဲ့ စာအုပ်မျိုး ရှိပါသလား။

ပါမောက္ခ - The Sound and Fury ဟာ ကျုပ်အတွက် သိပ်ကို အရေးကြီးတဲ့ စာအုပ်ပဲ။ အဲဒီအချိန်က ကျုပ်က အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်၊ နှစ်ဆယ့် နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်လည်း ပင်ဂွင်းတိုက်ထုတ် စာအုပ်တအုပ် ဝယ်လာခဲ့တယ်။ အင်္ဂလိပ်စာ ညံ့ဖျင်းလှတဲ့ ကျုပ် အဖို့

တော့ အတော့်ကို နားလည်ရခက်တဲ့ စာအုပ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ တူရကီဘာသာနဲ့ အံ့သြဖွယ် ပြန်ဆိုထားတဲ့ စာအုပ်တအုပ် ရှိနေခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း စားပွဲပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်မူနဲ့ တူရကီမူကို ယှဉ်ချထားပြီး တိုက်ဖတ် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ စာအုပ်က ကျုပ်ကို မှတ်မှတ်သားသား ရှိစေတယ်။ ရင်ထဲ စွဲကျန်နေတဲ့ အရာကတော့ နောက်ပိုင်းကျုပ်ရဲ့ လေသံပဲ။ မကြာပါဘူး၊ ကျုပ်လည်း ပထမလူ (ပြောသူ) နေရာကနေစပြီး ရေး လာခဲ့တယ်။ အမြဲလိုလို ကျုပ်မှာ တတိယလူ နေရာကနေ ရေးတာထက် တယောက်ယောက်ရဲ့ နေရာက နေဝင်ရေးရတာ ပိုပြီး လက်တွေ့ သလိုပဲ။

မေး- ဆရာရဲ့ ပထမဆုံးဝတ္ထုကို ပုံနှိပ်ဖြစ်ဖို့ နှစ်နဲ့ ချီကြာခဲ့တယ်လို့ ပြောချင်တာလား။

ပါမောက် - ကျုပ် အသက်နှစ်ဆယ်တုန်းက စာပေအပေါင်းအသင်းဆိုလို့ တယောက်မှ မရှိဘူး။ ကျုပ်က အစ္စတန်ဘူက ဘယ်စာပေ အုပ်စုတွေနဲ့ မှ မပတ်သက်ခဲ့ဘူး။ ကျုပ်အတွက် ပထမဆုံးဝတ္ထု ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖြစ်ဖို့ နည်းလမ်းက ပုံမနှိပ်ရသေးတဲ့ တူရကီ အရေးအသားတွေ ဖိတ်ခေါ်ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ ဝင်ရောက် ဆင်နွှဲဖို့ ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ် ဆုရတယ်။ ပုံနှိပ်တိုက်ကြီးတခုက ထုတ် ပေးမယ်ဆိုတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တူရကီရဲ့ စီးပွားရေးတွေက ကျဆင်းနေတယ်။ သူတို့ က ကျုပ်ကို စာချုပ် ချုပ်ပေးပါမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုထုတ်ဖြစ်ဖို့ ရွှေ့ဆိုင်းခဲ့ကြတယ်။

မေး - ဒုတိယ စာအုပ်ကျတော့ ပိုပြီး မြန်ဆန်ချောမွေ့ခဲ့တယ်ပေါ့။

ပါ မော က် - ဒုတိယ စာအုပ်က နိုင်ငံရေးစာအုပ်။ ဒါပေမဲ့ ဝါဒဖြန့်စာအုပ်တော့ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒီ စာအုပ်ကို ပထမစာအုပ်ထွက်ဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေစဉ်ကတည်းက ရေးနေခဲ့တာပါ။ အဲဒီ စာအုပ်အတွက် နှစ်နှစ်ခွဲလောက်ကို ကြာခဲ့တယ်။ တညမှာ ရုတ်တရက် စစ် အာဏာ သိမ်းမှု ဖြစ်ပွားတယ်။ အဲဒါ ၁၉၈၀ ခုနှစ်။ နောက်တ နေ့မှာ ပထမစာအုပ် Cevdet Bey Book ကို ထုတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ထုတ်ဝေသူက ကျုပ်တို့ စာချုပ်ချုပ်ထားတာ မှန်ပေမယ့် စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ ဒီ ဒုတိယအုပ် ကလည်း နိုင်ငံရေး နောက်ခံ စာအုပ်ဆိုတော့ နောက်ထပ် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်အတွင်း ထုတ်ဖြစ်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘာကြောင့်ဆို စစ်အစိုးရက ခွင့်ပြုမှာ မှ မဟုတ်တာ။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲ တွေးမိတယ်။ ငါ အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝတ္ထုရေးဆရာတယောက် ဖြစ်ရမယ်လို့ ကြိုးဝါးခဲ့တယ်။ ခုနစ်နှစ်လောက် စာတွေ ရေးခဲ့ပြီးတဲ့ နောက် တခုခု ထုတ်မယ် လို့ လည်း လုပ်ကော ဘာမှ ဖြစ်မလာတော့ဘူး။ အခု ငါ့အသက် သုံးဆယ်နား ကပ်နေပြီ။ စာအုပ်တအုပ်တောင် ထုတ်ဖြစ်ဖို့ လမ်း မရှိဘူး။ စာမျက်နှာ နှစ်ရာ့ငါးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ အပြီးမသတ်သေးတဲ့ နိုင်ငံရေးဝတ္ထုကြီးကတော့ အံ့ဆွဲထဲမှာ ပဲ ရှိနေဆဲ။ စစ် အာဏာသိမ်းပြီး ချက်ချင်းပဲ ကျုပ်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဓာတ်မကျအောင် တတိယစာအုပ်ကို စရေးဖြစ်တယ်။ အဲဒါ က ခင်ဗျား ညွှန်းတဲ့ The Silent House ပဲ။ ပထမစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေဖြစ်တဲ့ ၁၉၈၂ ခုနှစ်မှာ အဲဒီစာအုပ်ကို ရေးနေဆဲပဲ။ Cevdet ကို ကောင်းကောင်း

လက်ခံကြပါတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျုပ်ရေးလက်စ
စာအုပ်ကိုလည်း ထုတ်ဝေလို့ ရနိုင် တယ်ပေါ့။ ဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ တတိယ
စာအုပ်က ဒုတိယမြောက်အဖြစ် ထုတ်ဝေဖြစ်တယ်။

မေး - စစ်အစိုးရ လက်အောက်မှာ ဆရာဝတ္ထုက ဘာကြောင့်
ထုတ်ဝေလို့ မရတာလဲ။

ပါမောက္ခ - ဇာတ်ကောင်တွေက အထက်တန်းလွှာက လူငယ်
မာ့စ်ဝါဒီတွေ လေ။ သူတို့ အဖေ အမေတွေက နွေရာသီ
အပန်းဖြေစခန်းတွေ သွားကြတယ်။ တမိသားစုလုံး
ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှတဲ့ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတွေမှာ နေကြတယ်။
သူတို့ က မာ့စ်ဝါဒီဘဝကို ခုံမင်နေကြသူတွေ၊ သူတို့ တွေက
တယောက်နဲ့ တယောက် မနာလို ဖြစ်ပြီး တိုက်ကြခိုက်ကြနဲ့ ။
ဝန်ကြီးချုပ်ကိုတောင် ဖောက်ခွဲပစ်ဖို့ ကြံစည်ထားကြသူတွေ။

မေး- ကြေးရေတတ် တော်လှန်ရေး အသိုင်းအဝိုင်းလား။

ပါမောက္ခ - လူချမ်းသာ စရိုက်နဲ့ အထက်တန်းလွှာက
ချာတိတ်တွေပေါ့။ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ တော့ တကယ့် အခြေခံဝါဒီတွေ
အသွင်ဆောင်လို့ ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ဒါကို ကျင့်ဝတ်ဗေဒအရ
ဝေဖန်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တနည်းအားဖြင့် ကျုပ်ရဲ့ ငယ်ဘဝကို
အမွှမ်းတင် နေခဲ့တာပါ။ ဝန်ကြီးချုပ်ကို ဗုံးခွဲဖို့ ကြံစည်နေတဲ့
အကြောင်းနဲ့ တင် ကျုပ်စာအုပ်ကို ပိတ်ပင်ဖို့ လုံလောက်နေခဲ့ပြီလေ။
ဒီတော့ ကျုပ်အဲဒီ စာအုပ်ကို အပြီးမသတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ စာအုပ်

ရေးနေရင်းနဲ့ လည်း သူက ပြောင်းနေတယ်။ တယောက်တည်းလို့ ယူဆလို့ မရဘူး။ အရင်လို ဆက်ပြီးမရေးနိုင်တော့ဘူး။ စာအုပ် တအုပ်ဟာ စာရေးဆရာရဲ့ အပြောင်းအလဲဖြစ်စဉ်မှာ ကာလ တခုကိုပဲ ကိုယ်စားပြုပါတယ်။ စာရေးဆရာတယောက်ရဲ့ ဝတ္ထု ဟာ သူ့စိတ်ဝိညာဉ်ရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးမှုမှာ မိုင်တိုင်လေး တခုပါပဲ။ ဒီတော့ ပြန်ရေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဝတ္ထုရဲ့ ကျွန်ဆန့်နိုင်မှု သေဆုံးသွားတာနဲ့ ခင်ဗျား ရှေ့ဆက်လို့ မရတော့ဘူး။

မေး - ဆရာအနေနဲ့ အိုင်ဒီယာတွေနဲ့ စမ်းသပ်ရေးသားနေစဉ်မှာ ဝတ္ထု ရဲ့ ပုံစံကို ဘယ်လို ရွေးချယ်သလဲ။ မြင်ကွင်းတခုနဲ့ အစပြုသလား၊ ဒါမှ မဟုတ် စာကြောင်းတကြောင်းနဲ့ အစပြုသလား။

ပါမောက္ခ - ပုံသေတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ကို ခံစားမှု (mood) တမျိုးတည်းနဲ့ မရေးဘူးလို့ တော့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ကျုပ်က အားလုံးကို ပြောင်းပစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ ပရိသတ်တွေက ပြောလေ့ရှိကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာရဲ့ ဒီ ဝတ္ထုကို သိပ်ကြိုက်တယ်။ ဘာကြောင့် တခြားဝတ္ထုတွေကို အဲဒီလို မရေးတာလဲ။ ကျွန်မကတော့ ဆရာရဲ့ တခြားဝတ္ထုတွေ ဖတ်လို့ မရဘူး။ ဒီ ဝတ္ထုကျမှ ပဲ စွဲသွားတော့တယ်။ စသဖြင့် ပြန်ကြားရတယ်။ အထူးသဖြင့် The Black Book တုန်းကပေါ့။ တကယ်တော့ ကျုပ်က အဲဒီလို ပြန်ကြားရတာ မုန်းတယ်။ ပုံစံတွေ၊ စတိုင်တွေ၊ ဘာသာစကားတွေ၊ ခံစားမှုနဲ့ အပြင်ပန်းသွင်ပြင်တွေကို တအုပ်နဲ့ တအုပ် မတူအောင် ကွဲပြားနေအောင် ကစားရတာ စမ်းသပ်ချဲ့ထွင်ရတာ၊ ပျော်စရာပဲမဟုတ်လား။ ဝတ္ထုရဲ့ အကြောင်း

အရာကတော့ နေရာပေါင်းစုံက ရတာပါပဲ။ My name is Red
တုန်းကဆို ကျုပ် ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို
ရေးချင်တာ။ ကျုပ် စရေးတဲ့ လမ်းကြောင်းက မှားနေတယ်။
ပန်းချီဆရာတယောက်ရဲ့ အကြောင်းကိုပဲ ပြုစုထားတဲ့ စာအုပ် လို
ဖြစ်နေတယ်။ နောက်တော့ ကျုပ်လည်း ပန်းချီစတူဒီယို တခုထဲမှာ
အတူတကွ ပန်းချီဆွဲနေကြတဲ့ ပန်းချီဆရာ အမျိုးမျိုးအဖြစ်
ပြောင်းရေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ မြင်ထောင့်ပြောင်းသွားတယ်။
အကြောင်းကတော့ တခြား ပန်းချီဆရာတွေ အကြောင်းလည်း ပြောလို့
ရသွားပြီလေ။ ပထမတော့ ကျုပ်က ခေတ်ပြိုင် ပန်းချီဆရာ
တယောက်အကြောင်း ရေးမလို့ ။ နောက်တော့ ဒီ တူရကီ
ပန်းချီဆရာဟာ အနောက်တိုင်း ပန်းချီတွေရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုနဲ့ တပ
ရေးသားနေတဲ့ သူပဲဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တွေးမိပြီး လူပုံ ပန်းချီကား
လေးတွေ ဆွဲတဲ့ ခေတ်ကာလလောက်ဆီကို ပြန်သွားလိုက် တယ်။
ဒါဟာ အကြောင်းအရာကို ကျုပ် ဘယ်လို ရှာဖွေခဲ့သလဲ ဆိုတာပဲ။
တချို့အကြောင်းအရာတွေကတော့ ပုံမှန် ဇာတ်ကြောင်းပြော
နည်းဗျူဟာတွေကို ပြုပြင်တီထွင်ဖို့ လိုအပ်တယ်။ ဥပမာ တခါတရံ
ခင်ဗျားတွေ ဖူး၊ ဖတ်ဖူးလိမ့်မယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်တဲ့ အခါ ဖြစ်ဖြစ်၊
သတင်းစာ ဆောင်းပါး ဖတ်ရင်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်။ ငါ ဒါကိုပဲ အာလူးတလုံးနဲ့
ဖြစ်ဖြစ်၊ ခွေးတကောင်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ သစ်ပင်တပင်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ်
ပြောကြည့်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ ဆိုပြီးတော့။ အဲဒီလို တွေးမိပြီဆိုတာနဲ့
ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဝတ္ထုရဲ့ လိုက်ဖက်ညီမှု၊ အဆက်အစပ် ရှိမှုတွေကို စပြီး
တွေးလာမိမယ်။ ပြီးတော့ ဒါမျိုး ဘယ်သူမှ မရေးဖူးသေးပါလား ဆိုပြီး
တအံ့တဩ ခံစားရလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပြောရရင် ကျုပ်က
တခုခုကို နှစ်နဲ့ ချီပြီး စဉ်းစားနေလေ့ရှိတယ်။ ကျုပ်မှာ

စိတ်ကူးတခုပေါ်ရင် အနီးစပ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြတတ်တယ်။
ကျုပ်မှာ ဝတ္ထုဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အကြမ်းထည်လေးတွေကို ရေးမှတ်ထားတဲ့
မှတ်စုစာအုပ်တွေ အများကြီးပဲ။ တခါတရံတော့လည်း
ကျုပ်အဲဒါတွေကို မရေးဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မှတ်စုစာအုပ် ထုတ်ပြီး
မှတ်စုအဖြစ် ရေးချလိုက်တာနဲ့ အဲဒီဝတ္ထုကို ရေးဖြစ် မယ့်ပုံ
ပေါက်လာတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဝတ္ထုတအုပ်ကို
အပြီးသတ်ရေးနေစဉ်မှာ အဲဒီ ပရောဂျက်တွေထဲက တခုမှာ ပဲ စိတ်ကို
နှစ်ထားတတ်တယ်။ အဲဒီ ဝတ္ထုပြီးစီးလို့ နှစ်လလောက် ကြာတာနဲ့
ကျုပ်မှာ တခြားတခုကို စရေးနေခဲ့ပြီ။